

NUMMELAN
∞
PONITALLI

Merja Jalo

Takaa-ajo
vuorilla

Merja Jalo

Takaa-ajo vuorilla

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

© Merja Jalo ja WSOY 2015

ISBN 978-951-0-40713-4

Painettu EU:ssa

Sisällys:

<i>Yön varjoissa</i>	7
<i>Ratkaisu</i>	17
<i>Cavalli di Antinea</i>	25
<i>Kohtaaminen</i>	33
<i>Suunnitelmia</i>	40
<i>Kohti vuoria</i>	46
<i>Ota kiinni jos saat</i>	57
<i>Silminnäkijä</i>	67
<i>Kadonnut äiti</i>	73
<i>Tuhon päivä</i>	80
<i>Metsästäjät</i>	87
<i>Vastoinkäymisiä</i>	92
<i>Saalistajan isku</i>	97
<i>Merkittävä juttu</i>	105
<i>Kauhun hetket</i>	110
<i>Kamppailu vuorilla</i>	117
<i>Äidin synkkä salaisuus</i>	123
<i>Kafka</i>	129

Yön varjoissa

Yö oli tavallista pimeämpi, vaikka metsänreunan takaa kiertyi esiin täysikuu. Se oli karmaisevan verenpunainen, suorastaan pelottava. Repe Jusilla tuijotti kuuta outojen aavistusten vallassa palatessaan Linnavuoresta. Ilta oli tyyni ja erikoisen hiljainen. Puiden oksatkaan eivät liikkuneet, ihan kuin nekin olisivat odottaneet jotain tapahtuvaksi.

Repellä oli mennyt tavallista pidempään Nummelan ponitallilla. Kaikki olivat halunneet kuulla Pentti Nummelan tärkeän tiedotusasian. Pena omisti ponitallin, joka oli palanut kokonaan tuhopoltossa ja tallin toiminta oli sen jälkeen siirtynyt Penan perintökartanoon, Linnavuoreen. Nyt Pena oli tehnyt sisarensa kanssa päätöksen vanhan Linnavuoren kartanon peruskorjauksesta.

Eivätkö he lähtisikään takaisin Nummelaan? Nuoret olivat olleet kaikki ihmeissään. Mutta ilmeisesti eivät. Penan aivoitusten perässä ei kukaan pysynyt.

Kartanosta tulee kyllä vuosisadan työmaa heille, Repe ajatteli. Olisi ollut paljon helpompaa palata takaisin, kun ei olisi tarvinnut rakentaa kuin uusi talli.

Kartano ei ollut kaikkein parhaimmassa kunnossa ja asuminen siellä oli haastavaa. Katto vuoti kuin seula. Lattiat narisivat ja ikkunoita oli paikattu laudoilla kiinni. Mikä kumma oli saanut Penan tekemään tällaisen päätöksen? Oliko hän saanut lottovoiton?

Penan uutinen oli tosiaan aikamoinen pommi, joka tuntui järkyttävän kaikkia. Kirsti Lahti jäi ensimmäistä kertaa sanattomaksi. Kati Rinne ja Siru Kantola kiihtyivät, kuten aina. Pitikö heidän jäädä naisevaan kartanoon loppuelämäksi ja sietää lisäksi Penan tätejä, Märtaa, Zaidaa ja Agnesta? Kolme kuningatarta, kuten nuoret tätejä kutsuivat, olivat yllättäen sisarensa kuoleman jälkeen vallanneet rakennuksen ja elivät kuin olisivat omistaneet talon. Heillä ei tuntunut olevan aikomustakaan lähteä pois.

Kauppaneuvos Kiisken Päivi-tytär yhtyi myös

valituskuoroon. Ajatuskin jäädä lopullisesti Linnavuoren kaatumaisillaan olevaan tönöön oli kammottava. Talossahan kulkivat hiiret, ja vilustuminen uhkasi koko ajan, kun kaikkialta veti.

Kari ja Hannu sen sijaan riemuitsivat. Kari oli Repen pikkuveli ja Hannu Helenius Kikan serkku. Poikien mielestä kartano oli oivallinen paikka hauskanpitoon. Talossa kun oli salaperäisiä huoneita, kellareita ja salakäytäviä tutkittavana. Tiedä, mitä kaikkea he vielä löytäisivät! Penan edesmenneen tädin mies, Alekski Linnavuori, oli ollut merikapteeni ja varsin erikoinen tyyppi. Hänen jäljiltään voisi löytyä jopa aarre.

Meriä seilatessaan Aleksia olivat kiinnostaneet erityisesti eksoottiset eläimet. Tunnetuin niistä oli valkoinen kakadupapukaija, joka oli asunut laivassa. Kukaan ei tiennyt, minkä ikäinen lintu oli, mutta Uuno osasi puhua.

Kartanon uumenista oli alkuaikoina ilmestynyt myös käärmeitä ja suuria tarantelloja. Mah-toiko niitä olla talon alla lisää?

– Ei ihme, etteivät tädit arvostaneet Lydia-sisartaan, joka nai niin merkillisen miehen.

Kuningatarten mielestä Lydia-siskolla olisi saanut olla parempi maku miesten suhteen.

Repe naurahti.

– Maku todellakin.

Tädit olivat itse vanhojapiikoja jokainen, eivätkä he tuntuneet tietävän miehistä mitään. Siksi he eivät olleet naimisiin päätyneetkään.

Pitkäksi venähtäneessä keskustelussa poninhäntätyttö Essi Virtanen oli kysynyt, mitä Pena aikoi tehdä tätiensä kanssa. Palkkaisiko Pena heidät ruoanlaittajiksi?

Karin mielestä ajatus oli kammottava. Hannu taas epäili, että tädeistä tehtäisiin kanatarhan vartioita siihen asti, kunnes Linnavuoresta tulisi heille vanhainkoti.

Pena oli vain nauranut hyväntuulisesti poikien esitykselle, varsinkin kun pojat selittivät kiihtyneinä, että eivät suostuisi vaipanvaihtoon ja alustioiden kantamiseen.

Mutta Penapa olikin ajatellut vaihtokauppaa. Tädit muuttaisivat Nummelaan, ja Jenni ja Pena siirtyisivät Linnavuoreen.

Tieto levisi kulovalkean tavoin. Kikka tiedotti heti asiasta parhaalle ystävättärelleen Marjatta Aaltoselle, joka ei ollut päässyt paikalle.

Ja entä Ira? Ira Shanian Hasnawi oli maahanmuuttajatyttö, joka omisti upean valkoisen arabitamman nimeltä Kashmir. Mahtaisiko Ira haluta tuoda Kashmiria rähjäiseen kartanoon? Sel-

laiselle hevoselle oli parempiakin tallipaikkoja tarjolla.

Pena oli kuitenkin vakuuttanut, että hän tekisi kartanosta hienon. Kyllä se sitten kelpaisi jokaiselle.

– Niin, sitten kun kartanosta on häädetty muurahaiset ja tupajumit, Repe virnisti.

Omakotitaloalueella valot olivat sammuneet. Vain valtava täysikuu hallitsi maisemaa. Kuun valo lakaisi tietä, jonka pinnalla puiden varjot liikkuivat.

Repe potkaisu tiellä lojunutta kiveä, joka vierri ojaan. Jostain syystä hän alkoi muistella kilpahevostaan, trakehner-ruuna Kafkaa. Ikävä riipaisi mieltä ja kaipaus toi kyyneleet silmiin.

– Mahdanko enää koskaan nähdä Kafkaa?

Luigi Provenzano, italialainen mafioso, oli onnistunut kerta toisensa jälkeen viemään hevosen häneltä.

Repe oli todella huolissaan Kafkan voinnista. He olivat löytäneet pahasti laihtuneen ja sairastuneen Kafkan Sveitsistä ja saaneet sen juuri kuntoon, kun Luigi oli iskenyt taas. Repe pyyhkäisi silmistään putoavan kyyneleen takkinsa hihaan, kun toivottomuuden aalto pyyhkäisi hänen ylitseen. Ero hevosesta oli jatkunut ihan liian pit-

kään. Kikan kanssa he olivat jäljittäneet Kafkaa pitkin Eurooppaa. Kultainen Kikka oli jaksanut olla hänen tukenaan kaikki nämä kuukaudet. Siitä Repe oli kiitollinen. Kikka olikin reiluin tyttö, jonka poika tunsi. Iloinen ja säkenöivän kaunis Kikka oli valloittanut hänen sydämensä.

– On Kikan ansiota, että jaksan.

Loputon taistelu hevosvarkaita vastaan oli uuvuttanut hänet. Miten monta kertaa poika olikaan laittanut henkensä alttiiksi ratsunsa puolesta. Hän ei jaksanut edes muistaa.

Kesällä Kikka ja hän olivat voittaneet arpajaisien pääpalkinnon ja lentäneet Sveitsin Schaffhauseniin. Matkasta piti tulla ainutlaatuinen hevosloma. Mutta sitten kohtalo käänsi kaiken nurin ja reissu kääntyi kauhukokemukseksi.

– Saalistaja!

He olivat törmänneet hirveään, petomaiseen Dario Russoon, joka asui Kronenhofin vuorilinnassa, Reinin putouksilla. Hän toi varastettuja hevosia kehnoilla ajoneuvoilla tiluksilleen, missä epätoivoiset eläimet saivat maata odottamassa viimeistä matkaansa Romanian teurastamolle. Hevoset olivat ilman ruokaa, juomaa ja asiankuuluvaa hoitoa. Repe ei ollut milloinkaan nähnyt mitään yhtä kammottavaa.

Vierailu Kronenhofin linnassa oli jättänyt jälkensä pojan muistoihin. Hän näki yhä painajaisia ja heräsi omaan huutoonsa. Sama, kammottava hevossaalistaja oli napannut itselleen Kafkan. Oli pelkkää hyvää tuuria, että he olivat huomanneet ojaan suistuneen hevoskuljetusajoneuvon ja löytäneet hevosautosta pudonneen Kafkan maantien ojasta. Se oli ollut kamalaa.

Hänen Kafkansa oli maannut sateisessa yössä tienpientareella kuolemaa odottaen. Luurangonlaiha hevosparka oli ollut täynnä haavoja ja nirhamia. Repe oli pelastanut ja lääkinnyt hevosen, mutta sitä oli kestänyt vain hetken. Heti kun Kafka oli alkanut toipua, hevonen vietiin taas häneltä.

– Luigi Provenzano! Hän nappasi hevoseni.

Poika ei käsittänyt lainkaan, miksi mies himoitsi juuri hänen hevostaan. Mitä erikoista hän näki Kafkassa? Kafka oli toki erityisen nopea, mutta maailma oli täynnä muitakin nopeita hevosia.

Jossakin huusi pöllö.

– Huhuu, huhuu...

Repe katsoi säpsähtäen ympärilleen. Pimeiden rakennusten ympärillä varjot elivät ja liikkuivat. Oliko pimeydessä joku? Poika katsoi taakseen ja

hengitys tieheni. Kokemukset olivat saaneet hänet varuilleen. Hän ei halunnut joutua uudelleen hyökkäyksen kohteeksi.

Peltojen yli nousi tuulenvire. Kohta hän olisi kotona.

Repe käytti kuun valaisemaa oikopolkua ja pääsi kotipihalle. Yhtäkkiä lähistöllä liikahti jokin. Takapihalla oli kaksi ihmistä, jotka väittelivät keskenään. Repe kuuli äänet:

– Alan saada tarpeekseni tästä.

Se oli isä. Mitä ihmettä isä teki ulkona tähän aikaan ja kenen kanssa hän jutteli? Repe tuli uteliaaksi ja hiipi katsomaan.

– Kuuntele, mitä sanon! En erehtynyt hevosesta. Se oli Kafka! Se on tuotu Italiaan Provenzanonjen laitumelle. Repen täytyy saada tietää tästä.

Repen suu aukeni hämmästyksestä.

– Äiti, hän kuiskasi.

Isän ääni oli vihainen.

– Maria! Pojan sydän on särkynyt liian monta kertaa hevosen vuoksi. Tämä ei voi jatkua näin. En halua, että kerrot Repelle enää mitään Kafkasta. Reppe on kovin nuori ja hänelle voi sattua pahasti hevosjahdissa, jonka toisena osapuolena on mafia. Toivon, että lähdet nyt ja jätät meidät rauhaan.

– Ei! Meidän täytyy auttaa Repeä. Hän tarvitsee hevosensa...

Maria Carena otti kiinni Karlin kädestä ja yritti vedota entiseen mieheensä.

– Ole kiltti. Luota minuun.

Isä ravisti kätensä irti naisen otteesta.

– Sinuun! Miten minä vois luottaa, kun jätit meidät?

Naisen ääni oli käheä kuiskaus.

– Oli pakko...

– Pakko?

Repen isä katsoi naista vihaisesti. Tämä oli kuvankaunis. Tummat hiukset lepäsivät olkapäillä, ne olivat samanlaiset kuin heidän tavatessaan. Karl kaipasi häntä yhä joskus, mutta ei kuitenkaan heltynyt.

– Repe voi vielä saada hevosensa takaisin. Minä autan häntä.

– Et auta, Karl vastasi vihaisesti. – Etkö näe, että hevonen on menetetty? Sitä ei saada takaisin. Kafkaa tärkeämpää on pojan turvallisuus. Hevosien jäljittäminen on vaarallista touhua. Olen itse nähnyt. Ei tarvita paljoa järkeä sen ymmärtämiseen, että olemme jo hävinneet jutun.

Maria Carenan ääni oli surullinen.

– En koskaan asettaisi lapsiani vaaraan. Rakastan poikia.

Karl näytti kärsimättömältä.

– Tuota ei usko kukaan.

Marian epätoivoisista silmistä putosi kyyneliä.

– Luuletko, etten ole itse kärsinyt yhtään?

Isä ei kuunnellut enää. Hän kääntyi ja käveli pois taakseen katsomatta.

Punainen kuu lähetti alas säteitään. Kammottava, enteellinen punainen täysikuu.

Kun Repe katsoi uudelleen, takapihalla ei ollut ketään.

Maria Carena oli kadonnut yön pimeyteen.

Ratkaisu

Repe makasi vuoteellaan ja tuijotti pöydällä olevaa kuvaa, jossa olivat hän ja Kafka. Kuva oli otettu heti Korkeamäen esteratsastuskisan voiton jälkeen ja Repe hymyili siinä onnellisena. Hän oli lyönyt kaikki Euroopan kärkinimet, jopa äitinsä Maria Carena Antinean, joka olikin ollut kova vastus. Repe muisti yhä kisan jokaisen yksityiskohdan. Sen miten hän ja hevonen olivat olleet yhtä, ja paholaismaisen juoksun, joka tuntui melkein unelta. Mutta kuvan hetkestä tuntui olevan ikuisuus – sen jälkeen oli tapahtunut monia ikäviä asioita. Ne karmaisivat vieläkin vatsanpohjaa.

Repe ei ollut nukkunut koko yönä silmän täyttää, sillä hän oli miettinyt asioita ja kuulemaansa keskustelua. Miksi vanhemmat olivat tavanneet

kahden kesken yön pimeydessä? Eivätkö he halunneet paljastaa, että äiti oli tullut Suomeen puhumaan hänen kadonneesta hevosestaan, joka oli löytynyt Italiasta? Juttu oli pitänyt salata häneltä. Mutta hepä eivät tienneet, että Repe oli nähnyt ja kuullut kaiken. Isä oli vaikuttanut harvinaisen synkältä. Asiat eivät olleet hyvin. Jotenkin Repe ymmärsi isää, koska tämä ei halunnut saattaa poikaansa hengenvaaraan. Mutta Repe oli taistelija. Hän tiesi, mitä halusi. Ja hän halusi takaisin mustan hevosensa.

– Isä ei päästä minua Kafkan jäljille. Se on varma.

Mutta äiti tiesi, missä Kafka oli. Repen piti keksiä jotain ja pian.

Hän nousi vuoteesta ja mietti ongelmaan ratkaisua. Luigi Provenzano oli vienyt Kafkan häneltä Sveitsissä ja kuljettanut ratsun kotitalalleen Italiaan. Niin äiti oli sanonut. Miten Repe ikinä pääsisi Kafkan luokse Italiaan asti, jos isä ei tukenut suunnitelmaa?

Pojan mielessä pyöri kysymyksiä, kun hän puukeutui. Huolet hyökivät vastaan joka puolelta. Oli uskomatonta, että kaksi kilpailevaa mafiosoa pyöritti hänen hevostaan ympäri Eurooppaa. Juonittelijoita näytti tässä jutussa riittävän.

Saatuahan vaatteet päälleen Repe heittäytyi nojatuoliin istumaan. Pöydällä oli kasa lehtiä ja hän otti käteensä päällimmäisen.

– *Il Gazzettino*. Italialainen lehti.

Hän selasi lehden sivuja hajamielisenä. Uutisia, politiikkaa, urheilua...

– Mitä tuossa lukee? *Corsa ippica di beneficenza*. Hyväntekeväisyysratsastus.

Poika ahmi uteliaisuudesta koko kirjoituksen ja äkkiä hänen selkäänsä pitkin juoksivat kylmät väreet. Hän oli keksinyt jotain.

– Tässä voi olla ratkaisu!

Repe ponkasi kiihtyneenä ylös.

– Nyt täytyy mennä tallille ja äkkiä. Jos vaikka Kikka olisi siellä.

Repe luotti tyttöön. Kikka oli seikkaillut hänen kanssaan monessa paikassa ja auttaisi nytkin.

Isä kohotti kulmiaan keittiön ovella, kun Repe kiirehti eteiseen vetämään takkia ylleen.

– Minne kiire? isä kysyi.

– Tallille.

– Et ole syönyt.

– En ehdi nyt.

Repe heitti oven perässään kiinni ja juoksi. Ehtisikö hän Linnavuorelle lähtevään bussiin, jos pitäisi kiirettä? Hän ei tuntenut väsymystä men-

nessään kadun yli. Ajatukset viilettivät kaukana, ne olivat mustan hevosen luona.

– Kikka tulee hämmästyämään, kun kuulee tästä.

Repen mielessä oli syttynyt hurjapäinen ajatus, joka voisi toimia. Hän ei kertoisi isälle mitään Kafkasta. Poika hymyili.

Minua voitaisiin kutsua neroksi, hän mietti tyytyväisenä.

Bussi tuli, pysähtyi ja poimi matkustajat mukaansa. Repe hyppäsi kyytiin ja huomasi, että joku vilkutti hänelle auton perältä.

– Kikka!

– Repe! Tule tänne!

– Sattuipa sopivasti.

Repe kävi istumaan tytön vierelle.

– Olipa hyvä, kun näin sinut.

Kikka nauroi.

– Tallilla ei varmasti ole kuin me kaksi.

– Mikäpä sen somempaa.

– Näytät uupuneelta.

– En ole nukkunut yhtään viime yönä. Odotas kun kuulet, mitä eilen tapahtui.

Repe vuodatti kertomuksensa tytölle nopeasti.

– Olipa uutinen.

– Eikö ollut?

– Kafka siis löytyi?

– Se laiduntaa pahamaineisen mafioson laitumella Italiassa. Kikka! Lähdethän minun kanssani pelastamaan Kafkaa?

– Taas?

– Kolmas kerta toden sanoo.

– Mutta isäsihän sanoi, ettei halua laskea sinua hevosen perään, ja ymmärrän kyllä häntä. Homma alkaa käydyä vaaralliseksi. Meille voi sattua jotain.

– Isän ei tarvitse tietää kaikkea, poika kuiskasi. Hän näytti jännittyneeltä.

– Olen tehnyt suunnitelman.

– Minkä suunnitelman?

– Katso tätä.

Repe kaivoi laukkunsa pohjalta kotoa ottamansa lehden ja työnsi sen Kikan eteen.

Kikka näytti tyrmistyneeltä.

– En ymmärrä italian kielestä mitään.

Repe virnisti.

– Opetan sinulle heti tärkeimmän. Sano peräsäni: *Io amo solo te*.

Tyttö näytti epäilevältä.

– Miksi?

– No sano nyt vaan,

– *Io amo solo te*.

– Ja seuraavaksi *baciami adesso*.

Tyttö näytti epäilevältä.

– Onko tässä jokin koira haudattuna?

– Sano vaan.

Kikka nauroi. Hän katsoi syvälle pojan tummansinisiin silmiin, joihin olisi voinut hukkuu.

– *Baciami adesso...*

He katsoivat toisiaan hengästyneinä auton kiihtäessä läpi kaupungin. Pojan katse vangitsi Kikan vakavana.

– Tarkoititko tätä todella? Repe kysyi.

Kikan epäluulot heräsivät. Poika taisi huijata häntä.

– Sanoinko jotain kamalaa? Suomenna heti, mitä se oli!

Repen kasvot menivät iloiseen hymyyn.

– Sanoit: Rakastan vain sinua ja suutele minua nyt.

Kikka tönäisi poikaa.

– EIKÄ! Olet ihan kaista! Laitat minut sopertelemaan lemmenloruja korvaasi.

– Etkö tahdo tehdä juuri niin?

Kikka punastui. Hän siirsi katseensa äkkiä muualle, mutta ei silti vetänyt kättään irti pojan kädestä, kun tämä otti kiinni.

– Olen tehnyt suunnitelman isää varten, Repe aloitti. – Katso tätä artikkelia. Siinä sanotaan, että

Italiassa pidetään kuun lopulla hyväntekeväisyysratsastus. Aion osallistua kisoihin.

– Italiassako? Ja millä hevosella?

Repe löi lehden kiinni.

– Otan jonkun äidin ratsuista. Onhan siellä noita. Fronteiro, Luana Bee, Moliere... Ja sinä Kikka tulet mukaani!

– Minä? Kikka kauhistui.

– Sinä juuri. Kannustajaksi. Isä ei epäile mitään, kun lähdemme yhdessä. Sillä verukkeella pääsemme Kafkan jäljille.

– Aiotko matkustaa äitisi luo Antinean tilalle?

Repe nyökkäsi.

– Ja sinä myös. Älä nyt näytä noin kauhistuneelta. Tahdot kai nähdä äitini valtakunnan? Hän ottaa meidät ilolla vastaan, kun ilmoitan, että tulen sinne.

Kikka hiljeni. Hänen täytyi miettiä asiaa. Olishan hienoa päästä näkemään Repen äidin kotitila, jossa Maria Carena kasvatti hevosia. Repe tunsipaikat, kun oli asunutkin tilalla nuorempana. Siis silloin, kun perhe vielä oli yhdessä. Mutta joutuisivatko he uudelleen vaaraan ilmestyessään mafiosojen omalle maaperälle.

– Kukaan ei saa tietää, että tulemme takaisin Italiaan, poika sanoi ääni jännitystä kipinäiden.

– Tällä kertaa tuon hevoseni kotiin.

Pojan sanoissa oli päättäväisyyttä, joka pelotti tyttöä. Miten pitkälle Repe oli oikein valmis menemään pelastaessaan Kafkaa konnien käsistä? Mitä jos hän loukkaisi itsensä?

– Luigi ei osaa aavistaa röyhkeyttäni.

Repe hymyili häijysti.

– Usko minua, Kikka. En pelkää ollenkaan.

Kikka vaikenä. Repe todella vaikutti uhkarohkealta. Mutta ottiko hän huomioon kaikki mahdolliset seikat suunnitelmassaan? Kafkaa ei niin vain haettu pois laitumelta. He saisivat pyssymiehet peräänsä. Ja oli toinenkin vaara, se kauheampi... Saalistaja. Voisivatko he törmätä vielä tähän kaameaan mieheen, joka kiusasi ja räökkäsi hevosia? Oliko Dariokin yhä mukana jutussa? Se selviäisi heille pian.

*K*oskettava tarina hevostaan etsivästä pojasta jatkuu, kun Repe palaa sukutilalleen Italiaan kuultuaan vihjeen Kafkasta.

Kikka ja Repe ovat Kafkan jäljillä, mutta hevosta havitteleva Saalistaja virittää heille ansan. Alkaa ennennäkemätön kilpajuoksu Repen ja Saalistajan välillä. Tilanne kehittyi uhkaavaksi. Riittävätkö Repen taidot ja rohkeus? Taistelun keskellä hän joutuu selvittämään välejänsä myös äitinsä kanssa, ja salaisuudet alkavat paljastua. Miten käy Kafkan?

Nummelan ponitalli -sarja lumoo lukijasukupolven toisensa jälkeen vauhdilla, jännityksellä ja ratsastuksen riemulla.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 407134

N84.2

ISBN 978-951-0-40713-4

